

Opfattelse finder stor Bestyrkelse hos de sagkyndige Autoriteter, der have været tagne paa Raad med i dette Anliggende. Baade Grosserer-societetet og Sø- og Handelsretten have tilraadet ikke at optage mere i Loven end det absolut Fornødne. Derimod maatte man jo paa anden Maade sikke sig de Bestemmelser, som viste sig fornødne, og derfor er man gaaet ud fra, at Statuter ville være en ligefrem Bestanddeel af Bevillingerne. I disse har man tænkt sig optaget alle de Cauteleer, som kunde behøves for at forhindre saadanne mislige Sider af Sagen, som den ærebe Taler nys har fremhævet. Dette gjælder navnlig om den Betragtning, som den ærebe Taler fremsførte om, at den Sikkerhed, der kan være tilstede, naar Bevilling til et Lagers Oprettelse meddeles, kan tabe sig senere hen. Der kan nemlig staae i Statuterne, at et stadigt Tilsyn skal føres, ja, der kan betinges, at der kan stee Indskrænkning eller endogaa en fuldstændig Tilbagetagelse af Bevillingen. Noget Saadant er antydet i Slutningen af § 2. Den samme Betragtning rammer den Bemærkning, der blev fremsat om, at Begrebet „store Partier“ er noget aldeles ubestemt. Ogsaa i denne Henseende ville Statuterne efter det forskjellige Behov kunne fastsætte det Fornødne, og det maa herved erindres, at Meddelelsen af Bevillingen forudsætter en foregaaende Forhandling med vedkommende Communalbestyrelse, forsaavidt det er udenfor Kjøbenhavn, og for Kjøbenhavns Vedkommende med Sø- og Handelsretten og Grosserer-societetet, ligesom Sø- og Handelsretten ogsaa er givet en Stemme med, naar der er Tale om Opprettelsen af et Omsætningslager udenfor Hovedstaden.

Den ærebe Taler meente, at det havde været Lovudkastets Hensigt at forhindre Pantfættninger, og at de Midler, som dertil vare valgte, vare uhyldbestyrende. Jeg skal dertil svare, at det aldeles ikke har været Hensigten at forhindre Pantfættninger, men at det endogaa har været under Overveielse at indrette Lovudkastet saaledes, at det i væsentlig Grad kunde lette dem. Man har ved Udarbejdelsen staaet imellem den engelske og den ældre franske Theori, hvilken sidste endog tilstæder Udgivelsen af to Bevise, det ene specielt med Hensyn til

Pantfættninger. De Indvendinger, der ere gjorte af de sagkyndige Autoriteter, jeg nævnte før, have imidlertid bevirket, at man har trukket sig tilbage fra denne Dødbelthed og har troet, at ogsaa denne Side af Sagen maatte man overlade til Udvikling i Handelsverdenen, dog saaledes, at man netop ikke vilde, som den ærebe Taler forudsatte, lægge Hindring iveien for Pantfættninger. Der vil findes flere Spor deraf baade i Lovudkastet selv og i Motiverne dertil. Hvad der fremfor Alt er fastholdt, er, at det var hensigtsmæssigt kun at optage den strengt juridiske Deel, det, hvortil Lovgivningsmagtens Medvirkning udfordres, nemlig, som alt bemærket, at opstille den Grundfættning, at Barers Overlevering kan erstattes ved noget andet, nemlig ved Lagerbevise, og at det i sig selv kunde være naturligt og rigtigst at gaæ den Bei, som Englands Exempel har vist. Der har man som bekjendt ikke Bestemmelser derom, men det er altsammen Noget, der har udviklet sig af sig selv. Naar vi ikke her havde et Grundlag at gaæ ud fra, har man troet vel at kunne overlade til Praxis at ordne Sagen nærmere, og Lovgivningsmagtens Afgang til at træde til, naar Erfaring skulde vise Nødvendigheden deraf, er jo paa ingen Maade afstaaen derved. Den ærebe Taler har ogsaa bemærket, at han ikke finder Forholdet til Toldvæsenet omtalt i nærværende Udkast; dette har sin Grund i, at det ligger udenfor Forsamlingens Omraade; men det vil, da Bevillingvæsenet er det, som er lagt til Grund, være meget let at faae det ordnet paa en saadan Maade, at deraf ikke vil opstaae nogen Vanfættighed. Det har allermindst været Lovudkastets Hensigt at lægge Toldvæsenet nogen Vanfættighed iveien, ved at formindste deis Panteret. Jeg troer heller ikke, at der i Praxis vil opstaae saadanne Collisioner, som den ærebe Taler har forudsat. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Besvarelse: Det vil af den meget ærebe Ministers Foredrag være klart, at han ikke har indladt sig paa det egentlige Spørgsmaal om Lovgivningsveien modsat Bevillingssystemet. Han har ikke angivet, hvorfor det skulde være hensigtsmæssigt, ikke at gaæ den Bei, at fast-